

derfra forskelligt var Regeringens Standpunkt, den Regerings, som var dannet paa den Stilling, som var fremkommen ved Døget. Jeg troede, at der om den Ting ikke kunde herke nogen Misforstaaelse af, hvad jeg dermed mente, og jeg søjede til, at det Spørgsmaal forelaa jo ikke her, og jeg mener at have Ret i at søje det til, fordi det er min Overbevisning, at der i Virkeligheden ikke fra nogen Side foreligger noget Duffe om at komme ind igen i en Finansloofkonflikt. Jeg ser altsaa, at det ærede Medlem ikke har forstaaet, hvad jeg mente, og jeg ser dette deraf, at det ærede Medlem gentog sit Spørgsmaal i sin Replik til mig. Jeg tillader mig at mene, at det er noget uberettiget af det ærede Medlem, efter at jeg har udtalt, at Regeringen staar paa det samme Standpunkt, i den samme Stilling, som den stod i Fjor, da at rette et saadant Spørgsmaal til mig, og jeg skal senere nærmere begrunde dette. Men jeg bliver nødt til at gaa længere tilbage, siden det ærede Medlem ikke har forstaaet Ministeriets Stilling. Jeg vil da minde om de Udtalelser, som faldt fra mig, den første Gang jeg talte her som Minister, den 11te Oktober 1894, ved den første Behandling af Finansloven. Jeg erklærede da, at Ministeriets Stilling maatte betegnes ved, at Ministeriet ved sin Dannelselse foresandt en af begge Ting vedtagen og af Hans Majestæt Kongen stadfæstet Finansloof, og at der samtidig var stet et Døget mellem Tingene, et Døget, som havde til Hensigt at bringe os ud af de uregelmæssige Tilstande, som vi desværre i en Række af Aar havde levet under, et Døget, som navnlig havde fundet sit Udtryk i den samstemmende Beslutning, som var tagen af begge Tingene. Om Fremtiden sagde jeg dernæst, „at naar vi gaa ud fra, at det er den Grund, hvorpaa Ministeriet staar, saa maa jo Ministeriets Standpunkt i Fremtiden naturligvis være dette, at bidrage sit til, at disse regelmæssige Tilstande, som vi nu ere komne ind i, bevares og udvikles videre.“ Jeg skal yderligere henlede Dømærfomheden paa mine Ytringer ved 1ste Behandling af Finansloven i Fjor, den 18de Oktober, hvor jeg sagde, at Ministeriets Stilling hvilede paa den ved Forliget frembragte Afslutning af den store politiske Kamp, og jeg skal endelig henlede Dømærfomheden paa mine Udtalelser i Aar, hvor jeg altsaa har sagt, at Ministeriets Stilling var usforandret den samme som i Fjor. Hvad kan Meningen med dette være andet, end at Regeringen anser det for sin Døgave at arbejde videre paa den Tilstand, som ved gensidig Smødekønnen har muliggjort Genoptagelsen af Lovgiv-

ningsarbejdet under regelmæssige Former, og at Regeringen maa betragte sin Misstion som endt, dersom den Ulykke skulde overgaa Landet, at der atter indtræder en uløselig Finansloofkonflikt? Der har for mig ikke nogen Sinde kunnet være nogen Tvivl om, at dette maatte være Ministeriets Stilling, thi ellers var det ikke et alvorligt Tilbud, der var stet fra Ministeriets Side, om at søge at komme ind i regelmæssige Tilstande. Men jeg tilstaar, at det undrer mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds rettede dette Spørgsmaal til mig, efter at jeg havde erklæret, at Ministeriets Standpunkt i Aar er det samme som i Fjor, naar jeg drøger mig det ærede Medlems Ytringer til Minde ved Finanslovens 2den Behandling den 13de Januar 1896, som løb saaledes, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse: „Den nuværende Regering har ladet sig det være magtpaaliggende at tilkendegive, at den betragter sin Misstion som liggende inden for Grundlovens Grænser. Saa længe dette er Tilfældet, vil denne Regering og en anden Regering ikke støde paa anden Banstfelijkheid i sit Samarbejde med Folketinget end de Banstfelijkheid, der altid kunne opstaa af Meningsforskelle om de Foranstaltninger, som behandles.“ Ved denne Besligning har jo altsaa det ærede Medlem anerkendt Ministeriets Stilling, og efter min Erklæring ser jeg ikke, at der kunde være nogen Forskel paa Ministeriets Stilling i Fjor og i Aar, og jeg ser ikke rettere, end at der i det ærede Medlems Ytringer er en uløselig Modstætning.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

C. Sage: Jeg har at bringe den højtærede Konseilspræsident en Tak for den Udtalelse, som han nu er fremkommen med. Han har altsaa nu klart og bestemt erklæret, at dette Ministerium ingen sinde og ikke under nogen Betingelse vil udstede en provisorisk Finansloof. Denne Erklæring, som jeg altsaa herved slaar fast, og som jeg nu for første Gang har hørt klart og utvetydigt afgiven af Konseilspræsidenten, haaber jeg vil have sin Betydning, ogsaa for vort fremtidige politiske Arbejde.

Alberti: Efter de betydningsfulde politiske Udtalelser, som nylig ere faldne, er det jo lidt maat at skulle ind paa lokale Spørgsmaal. Smidlertid træffer det sig saa, at jeg staar for Tur til at tage Ordet, og om end